

Tapasztalt és erős németjuhász volt Kasztor, türelmesen feküdt az autónál. Egy-egy neszre felkapta a fejét, beleszimatolt az éjszakába, aztán ismét elhelyezkedett. Tappancsával olykor bogárra csapott, meg-megnyalta orrát, és egész valója nyugalmat árasztott, amíg a távcsővel foglalatoskodó gazdáját nézte.

Az autóból duruzsolt a rádió, a helyi csapatok mérkőzését közvetítette. Az ég alján, a dombháton túl, ha figyelt az ember, látszott némi narancssárga derengés a város irányában. Az ereszkedő fények a repülőtér helyét mutatták.

Mélyég-objektumokat fotózott, a tiszta, sötét ég miatt jött ki a várostól ilyen messzire. Tücskökkel volt tele az éjszaka, a völgyből békák hallatszottak. Otthonosan tett-vett a műszereivel, egyszer-egyszer összenézett Kasztorral, és bólintott feléje. Bízott a kutyájában. Hosszabb expozíciók közben odament Kasztorhoz, és hallgatták a meccset. Az elkészült fotókat neki is megmutatta, noha maga sem értette, hogy miért.

Egy planetáris ködre irányította épp a teleszkópot. 23:19-kor Kasztor vakkantással jelzett, talpra ugrott, és a füleit a város felé hegyezte. Pattanásig feszült néhány másodpercre. Aztán összerézett, gazdája lábához iramodott, és szűkölni kezdett. Leguggolt Kasztorhoz, bátorította, és mozgás után kémlelte a tisztás szélét. Ekkor ütötte meg a fülét, hogy a rádió is elhallgatott. Tenyerével nyugtatta a társát, és próbálta nagyon lassan venni a levegőt. Teljesen sötét lett az ég alja, csak a csillagok ragyogtak úgy, mint addig. Döbönt csend fogta a tájat.

Előbb a tücskök, majd a békák kezdtek rá újra, és fokozatosan visszatértek az éjszaka hangjai. Kémlelte a város irányában a dombhátat, aztán beült az autóba, és maga mellé intette Kasztor is. Elfordította a kulcsot – semmi. Nem reagált a telefonja sem. Bólintott.

Vizet és látcsövet csomagolt a zsákba, és a csillagfényben gyalog indultak a dombhát felé. Egy diófát nézett ki magának, ahonnan jól belátni a völgyet, amelyben a város terült el. Kasztornak nem nagyon akaródzott menni, húzódozott, de végtére is bízott a gazdájában. Haladtak.

Hiába kereste a város fölötti narancssárga derengést. Aztán felkelt a fogyó hold, és ezüstbe borult az ég és a föld. A pataknál szusszantak, gondolatban újrapörgette a tapasztaltakat. Kasztor szimatolt, és kérlelően sandított az ellenkező irányba, de továbbmentek. A kutya meg-megtorpant, gazdája hajthatatlan volt.

Talpa alatt ágak pattantak, és fuvallat mozgatta a diófa tetején a leveleket. Súgott valamit Kasztor fülébe, megveregette az oldalát, aztán kúszni kezdett. Kutyája nem követte. Ahogy kúszott egyre följebb, dióillat fészkelte a ruhájába.

Nem találta a várost. Ahol kereste, sűrű erdő körvonalazódott. Fák közé futott az autópálya, fák közül bukkant elő a vasút, és a kifutópálya meglévő végén egy félbe hasított, füstölgő repülőroncs rajzolódott ki a holdfényben. Letette a látcsövet. Talán borzongott is. Nem látott templomtornyokat, erdőt látott, nem látott gyárkéményeket, erdőt látott. Nem látott utakat, erdőt látott, nem látott házakat, erdőt látott. Nem látott fényeket, erdőt látott, nem látott mozgást, erdőt látott. Vadászgépek jöttek, átdübörögtek a völgy fölött, aztán fordultak, és ismét. Kasztor közben mellésompolygott, kézfejehez nyomta nedves orrát. Erdőt látott, várost nem.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Várad Nagy Pál

Látó Szépirodalmi Folyóirat